

ο Βασιλιάς και

τ' Αηδόνι...

Διασκευή: Ευδοκία Ξεφτέρη
Εικονογράφηση: Ευδοκία Ξεφτέρη

Σε παραμυθένιους τόπους,
την πολύ παλιά εποχή,
τα πουλιά με τους ανθρώπους
ζούσαν όμορφα μαζί.
Κι όλα πήγαιναν ωραία,
κι όλα πήγαιναν καλά,
ώσπου κάποτε αφέντη
έναν κουτοβασιλιά!

Μια φορά κι έναν καιρό
ήταν ένας βασιλιάς.
Στη χώρα του,
έξω από τους φρουρούς,
δε ζούσαν άλλοι άνθρωποι.

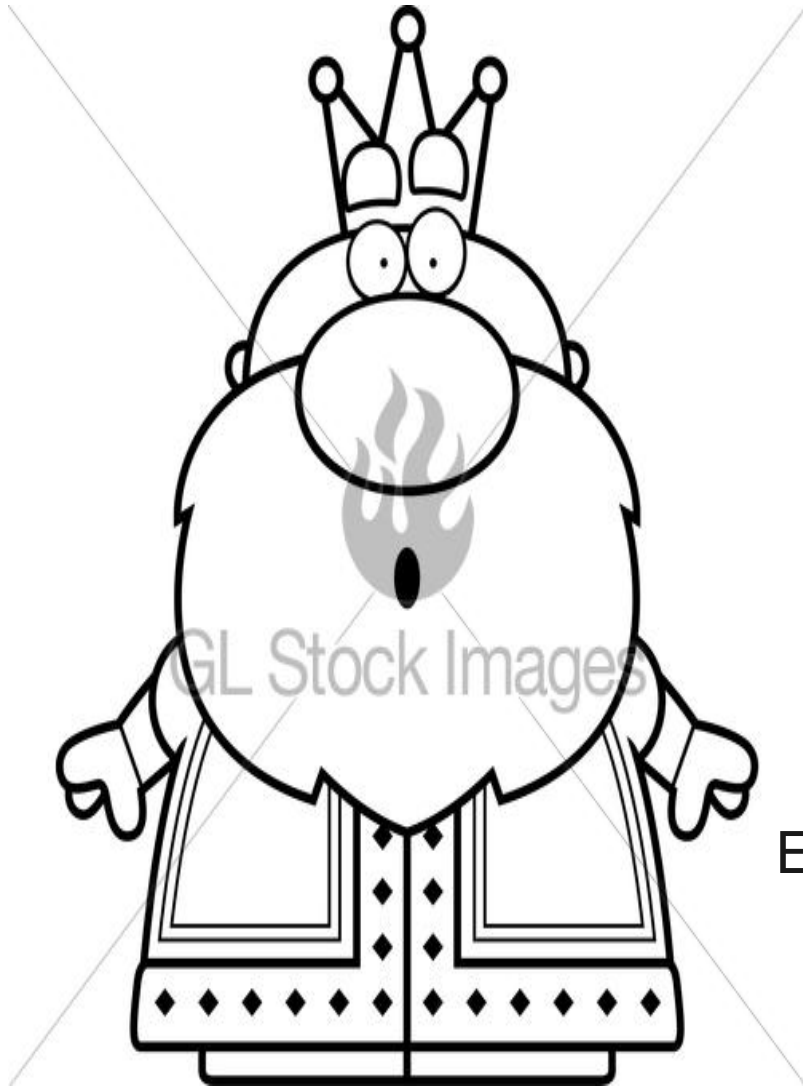
Υπήκοοι ήτανε τα πουλιά.
Ήταν η χώρα των πουλιών.

Ένα βραδάκι,
ο βασιλιάς άκουσε από τον κήπο
ένα αηδόνη να τραγουδάει.
Ήτανε το πιο μαγευτικό τραγούδι
που είχε ποτέ ακούσει!

Ο βασιλιάς έδωσε διαταγή στο πουλάκι
να παρουσιαστεί άμέσως μπροστά του.

-Τι είσαι, το ρώτησε,
γιατί δεν ήξερε πως ήταν αηδόνι.
-Είμαι ένα μικρό αηδόνι, αποκρίθηκε.

-Είσαι ένα κανονικό αηδόνι;,
ξαναρώτησε ο βασιλιάς.

-Ναι, βέβαια.

-Δεν είσαι μαγικό;

-Όχι, καθόλου.
Είμαι ένα συνηθισμένο κανονικό αηδόνι.

-Και πως τραγουδάς τόσο ωραία;,
απόρησε ο βασιλιάς.

-Όλα τα αηδόνια έτσι τραγουδούν, είπε με υπερηφάνεια το πουλάκι.

Ο βασιλιάς πήρε το βασιλικό ύφος
και πρόσταξε το πουλί:

-Πήγαινε να μάθεις σ' όλα τα πουλιά
αυτό το τραγούδι!
Σε μια βδομάδα όλοι να το ξέρουν!
Θα τους καλέσω να τους ακούσω!

-Μα, βασιλιά μου, όλα τα πουλιά
δεν μπορούν να πουν
αυτό το τραγούδι!
Το κάθε πουλάκι ξέρει το δικό του.

-Όλα τα πουλιά είναι υπήκοοι μου
κι όλοι πρέπει να τραγουδούν
το ίδιο τραγούδι.
Φύγε τώρα, μη φωνάξω
τους φρουρούς
να σε κλείσουν στο κλουβί!

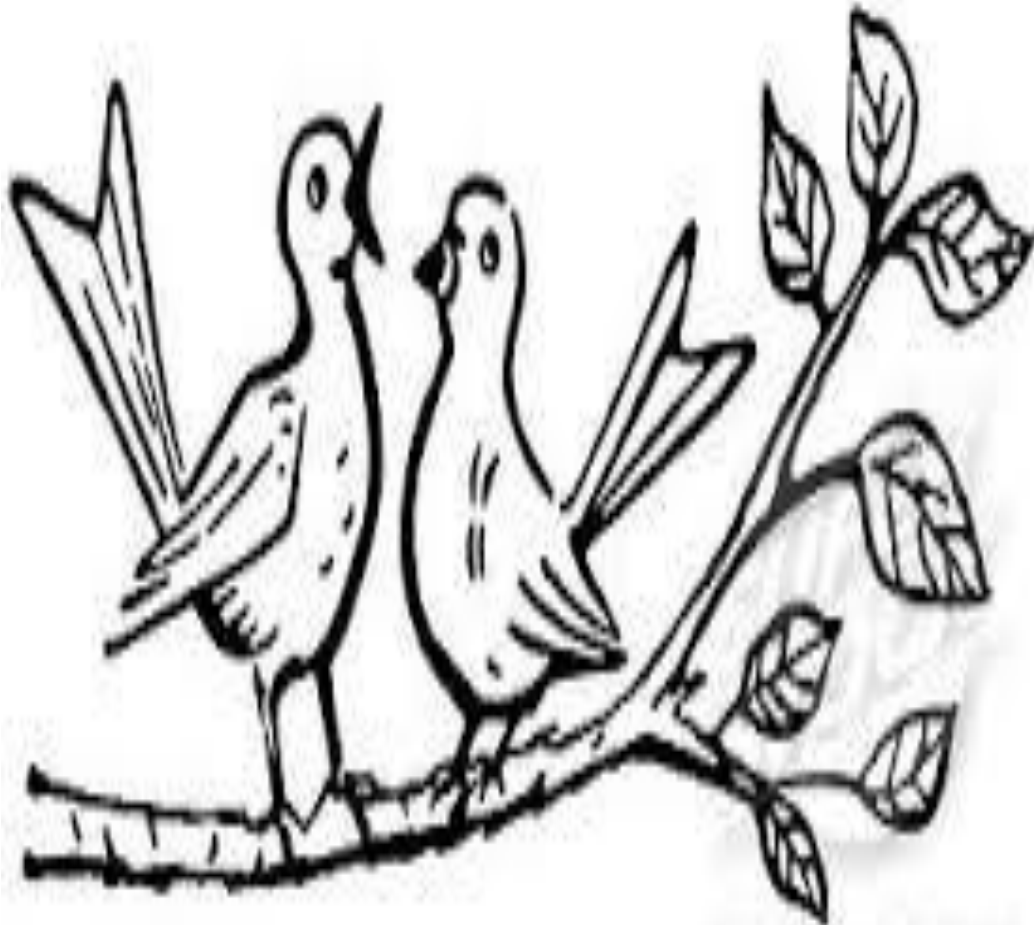
Τ' αηδονάκι δεν ήθελε
να πάει φυλακή.
Γι' αυτό κι έτρεξε
να βρει τ' άλλα πουλιά,
να τους μάθει το αγαπημένο
τραγούδι του βασιλιά!

Ύστερα από μια βδομάδα,
ο βασιλιάς κάλεσε τα σπουργίτια.

Τα σπουργίτια τραγούδησαν
τον αγαπημένο σκοπό του βασιλιά
με πολύ ψιλή φωνή.
Έτσι είναι, βλέπεις, τα σπουργίτια.

Ο βασιλιάς δυσαρεστήθηκε
και πρόσταξε τους φρουρούς
να βάλουν φυλακή τα σπουργιτάκια.

Κατόπιν ο βασιλιάς
κάλεσε τους κούκους.
Οι κούκοι είπανε το αγαπημένο
τραγούδι του βασιλιά
με πάρα πολλά τσακίσματα
κι ο βασιλιάς
δεν ευχαριστήθηκε καθόλου.
Τότε οι φρουροί
βάλανε τους κούκους
στη φυλακή.

Αργότερα ο βασιλιάς
κάλεσε τις κουκουβάγιες.
Οι κουκουβάγιες
είπανε το αγαπημένο
τραγούδι του βασιλιά
με πάρα πολλά
μονότονα και
φάλτσα τσακίσματα
κι ο βασιλιάς
δεν ευχαριστήθηκε καθόλου.
Τότε οι φρουροί
βάλανε τις κουκουβάγιες
στη φυλακή.

Ακολουθήσαν οι σπίνοι,
οι καρδερίνες,
τα χελιδόνια,
τα κοράκια,
τα καναρίνια,
οι κορυδαλλοί.
Και όλα τους
μπήκαν στην
φυλακή...

-Ουφ! Δεν αντέχω άλλο!,
αγρίεψε ο βασιλιάς.
Να έρθουν μόνο
τ' αηδόνια.

Τότε ήρθαν όλα τ' αηδόνια.
Στάθηκαν στα κλαδιά
του κήπου, τριγύρω
απ' τον πύργο,
απέναντι στα παράθυρα
του βασιλιά.
Κι άρχισαν να τραγουδάνε
πολύ ωραία και
πάρα πολύ δυνατά.
Το τραγούδι έφτανε
ίσαμε τα υπόγεια
κι ίσαμε τις ταράτσες.

Τα πουλιά,
μες απ' τα κλουβιά,
άρχισαν κι αυτά
να λένε το ίδιο τραγούδι
μαζί με τ' αηδόνια!

Με την ψιλή τους φωνή τα καναρίνια,
με τα νάζια τους οι κορυδαλλοί,
με τα φάλτσα τους τα χελιδόνια,
έκαναν κου κου κου κι οι κούκοι,
κρακ ρα κρα οι κόρακες,
κουβάου βάου βάου οι κουκουβάγιες,
και γινόταν τέτοιος θόρυβος
και τόσοσ σαματάς,
τέτοιο κακό και τόση φασαρία,
που πέσαν οι φρουροί απ' τις επάλξεις,
σπάσανε τα κάγκελα των φυλακών,
γκρεμίστηκε ο πύργος, τρελάθηκε ο βασιλιάς κι έφυγε τρέχοντας,
κρατώντας την κορόνα του, μην του πέσει απ' το κεφάλι!

Από τότε τα πουλιά
είναι πολύ ευτυχισμένα
και το καθένα τραγουδάει
όποιο τραγούδι θέλει
μ' όποια φωνή μπορεί.